

Най-послѣ, точно въ опрѣдѣленото врѣме, се зададе дълго очакваната Царствена особа. „Княза иде!“, прѣдаваше се изъ уста въ уста съ особенна радостъ. Негово Височество, придруженъ отъ блѣскавата Си свита, отъ която, съ величественната Си осанка и гигантский Си рѣстъ, рѣзко се отличавахе; приближаваше, полковата музика свирѣше народния химнъ всрѣдъ дълбоката тишина и щомъ той поздравя войниците съ празника, изъ стотинитѣ войнишки гърла екнѣ въ въздуха едно рѣзко стройно и юнашко: „покорно благодаримъ, Ваше Височество!“ и веднѣга едно дълго непрекъснато „урра!“ се пронесе отъ войниците, подзе се съ ентузиазмъ отъ народа и изпълни околността. Не само войниците, мжжѣтъ и дѣцата, но и дамитѣ изъ града, които се стараехъ да си спазѣтъ важния видъ, се забравихъ за минута, викнѣхъ заедно съ другитѣ, а нѣкои даже махаха кърпи. Даде се знакъ и командитѣ за пристроение дружинитѣ въ „покой“ за молебствие се произнесохъ.

Молебствието се извърши отъ Негово Прѣосвященство Милетий, обиколень отъ нѣколко свещеници. Слѣдъ това, ротитѣ дефилирахъ прѣдъ Негово Височество, Който похвали всичкитѣ.

Въ това тържество, което моето слабо перо неможе го прѣдаде, едно лице шѣпнѣше на ушитѣ на друго, дошло отъ София:

— „Кога ли ще видимъ и обратната страница на този блѣскавъ немецъ?“

— „Не ще мине единъ мѣсецъ и нашата заветна мечта ще бѣде изпълнена,“ — отговори другото.

— „Убѣденъ ли сте въ това?“

— „Напълно. Всичко е скроено и нагласено така, щото всѣки народъ, който е боравилъ въ